

Telefon fra afdøde

Af Lars Ahn Pedersen

Roberts nye telefon var noget bras. Den var håbløst forældet, kunne ikke gå på nettet og var udstyret med et kamera, der tog billeder i så lav en opløsning, at de lignede abstrakt kunst.

Men det var den, han havde, og han kunne ikke tillade sig at være kræsen, for efter fiaskoen med The Screwfly Solution-turnéen var hans privatøkonomi så miserabel, at han spøjte med, at EU burde oprette en hjælpepakke til ham. Det var af samme grund, han slog til, da Tonny sagde, han havde en mobiltelefon tilovers.

"Hvor stammer den fra?" spurgte Robert, for han havde kendt Tonny længe nok til at vide, at ikke alt, vennen lå inde med, var skaffet på lige lovlig vis.

Telefonen her var dog clean, bedyrede Tonny. Faktisk havde den tilhørt hans nyligt afdøde farmor, som havde fået den af hans far, efter at hun var flyttet i en beskyttet bolig. Tonny havde endda givet hende et kursus i, hvordan hun betjente telefonen, men han tvivlede på, at hun nogensinde havde brugt den. Og nu var hun død, og han havde mere eller mindre arvet hendes mobil, som allerede var ved at være forældet, da hans far købte den for fem-seks år siden.

"Så du kan få den gratis, hvis du er interesseret," sagde Tonny, og Robert tænkte, *Ih, mange tak*, mens han kiggede sultent på de mistænkeligt mange smartphones, som lå rundt omkring i lejligheden.

"Følger der noget abonnement med?" Robert havde indtil for to uger siden været den lykkelige ejer af en iPhone, som nu befandt sig et sted ude i Nordsøen. Hvordan telefonen var havnet dér, hang nøje sammen med The Screwfly Solution-katastrofen og Roberts egen finanskriser, men han forsøgte at trøste sig med, at det trods alt kun var mobilen og ikke ham selv, der var røget overbord, mens de ophidsede musikere havde holdt ham ud over rællingen.

Tonny smed farmor-fonen hen til ham. "Der sidder et taletidskort i den, men jeg aner ikke, om det stadig gælder. Til gengæld er nummeret let at huske." Han nævnte det for Robert. De sidste tre cifre var 666.

Robert studsede. "Det lyder som et fastnetnummer."

Tonny nikkede. "Det er det også. Min far fik overført min farmors gamle nummer til mobilen for ikke at gøre hende mere forvirret. Han syntes, at flytningen var forandring nok for hende."

"Så var din farmor klar over, at hun havde the Number of the Beast i sit telefonnummer?"

Tonny grinte. "Det tvivler jeg på. Min fætter og jeg fik altid et kick ud af at ringe til hende, men ingen af os nænnede at fortælle hende det. Hun sad faktisk i menighedsrådet i en årrække."

Robert spekulerede på, hvad farmor ville sige til sit barnebarns bijob, men han var som nævnt ikke selv i en situation, hvor han kunne tillade sig at spille hellig. Han vendte telefonen i sin hånd og studerede den nøje. Den var tæt på at være en museumsgenstand, og til sammenligning med hans forliste iPhone ville det være som at gå tilbage til et løbehjul, efter at man lige har kørt Formel 1 en hel sæson. Men han var desperat og havde brug for at komme i kontakt med

omverdenen igen, uden at det kom til at koste ham alt for mange penge. Han sukkede.

"Jeg tager den," sagde han.

#

Robert havde haft telefonen en lille uges tid og var så småt begyndt at vænne sig til at halte et årti bagefter alle andre, da han fik det første opkald.

Farmor-mobilen, som han havde døbt den, var så gammel, at den ikke engang kunne gengive rigtig musik, og hver gang den ringede, tog han sig i at savne sin iPhone, bortset fra at den til allersidst havde været sat til at spille The Screwfly Solutions debutsingle, så det var som så med de gode minder. Til gengæld havde farmor-mobilen en enkelt ubetinget fordel: man kunne selv komponere sin ringtone. Så Robert havde været på biblioteket – ikke for at låne bøger, men fordi det lige nu var hans eneste mulighed for at komme gratis på nettet – og havde fundet tonerne til temaet fra John Carpenters *Halloween*.

Så det var dem, der lød, mens han lå i sin seng og læste det seneste nummer af Gaffa og kunne mærke sine øjenlåg blive tungere og tungere. Ringetonen gjorde ham dog vågen igen, og han greb instinktivt ud efter telefonen, samtidig med at han lidt irriteret bemærkede tidspunktet. Klokken var 0:21. Roberts erfaring sagde ham, at det sjældent var velkomne opkald, man fik på den tid af døgnet.

"Hallo," sagde han forsigtigt. Robert havde gjort det til en vane ikke at give sig til kende med det samme, fordi det kunne være nogen, han skyldte penge.

I første omgang blev han kun mødt af stilhed.

"Hallo," prøvede han igen. Det gik op for ham, at der rent faktisk var nogen i den anden ende, for han kunne høre en susen og noget, der mindede om et åndedræt. Han nåede lige at tænke, at det ville være ironisk, hvis det var en telefonstønner, som havde ringet for at skræmme livet af en senil, ældre dame og i stedet havde fået ham i røret, da han hørte stemmen.

"Mor ... mor ..."

Det lød som en ung pige, men hun talte så lavt, nærmest hviskede, at det var svært at bedømme hendes alder.

"Øh ... h-hallo?" sagde Robert. "Hvem er det?"

"Mor ... mor ... åh, mor ..." fortsatte hun.

Det var en ung pige, men måden, hun talte på, fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på Robert.

"Jeg tror, du har fået forkert num..."

Pigen begyndte at græde. Det gik op for Robert, hvad der var i vejen med hendes stemme. Hun græd ikke, fordi hun var ked af det. Hun græd, fordi hun var bange. Hun græd af frygt.

Han var lysvågen nu. "Hvor er du? Fortæl mig, hv..."

Men pigen var uden for rækkevidde. "Mor ... hjælp mig, mor ... hjælp mig," hulkede hun.

"Hey!" råbte Robert ind i telefonen for at fange hendes opmærksomhed. "Hør på mig. Hvor er du? Sig hv..."

Pigens gråd gik pludselig over i en klynken. "Åh, Gud," sagde hun. "Det bløder. Det bløder, mor. Hjælp mig, mor, det bløder, det bløder!"

Forbindelsen blev afbrudt.

#

"Fuck ..."

Robert var så lamslået over opkaldet, at han spildte mindst et halvt minut med bare at stirre på telefonen. Først derefter begyndte hans hjerne at komme i omdrejninger igen. Hvad skulle han gøre? Ringe til politiet? Og fortælle dem hvad? At en ung pige, hvis navn han ikke kendte, var i fare et sted, som han ikke kunne udpege? Han vidste udmærket, hvilken besked han ville få.

Så slog det ham. *Det var hende, der havde ringet.*

Han tjekkede displayet og fandt listen over opkald. For anden gang inden for få minutter løb det koldt ned ad ryggen på ham (han bemærkede også, at klokken kun var 0:25. Det var med andre ord mindre end fem minutter siden, at pigen havde ringet til ham, men det føltes allerede som noget, der havde fundet sted i en anden tidsalder). I stedet for et telefonnummer stod der et navn på listen ud for det seneste opkald: AGNES 0:21.

Robert var i det øjeblik kun sikker på én ting. Han kendte ingen Agnes og havde ikke indtastet hende i sin nye mobils telefonbog. Men hvem havde så? Tonny, selv om han påstod, at han aldrig havde brugt telefonen? Eller Tonnys farmor, der i så fald havde haft mere teknisk snilde, end hendes barnebarn havde tiltroet hende? Var Agnes en af farmoderens bekendte? Måske en af plejerne, som i sin panik var kommet til at ringe til det forkerte nummer?

Robert ringede tilbage. Han fik svar med det samme.

"Nummeret De har kaldt, eksisterer ikke," lød den venlige stemme.

Robert troede ikke sine egne ører. Han tjekkede, at det var det rigtige nummer og prøvede igen. Samme besked. Der var ingen på nummeret, selv om han lige havde modtaget et opkald fra det.

"Nummeret De har kaldt ..."

Robert afbrød. Han stirrede på sin telefon, som om den var forhekset. Han overvejede seriøst, om det ikke var tilfældet.

#

Det næste opkald kom aftenen efter. Denne gang ringede telefonen før midnat, og Robert var derfor stadig oppe. Han tjekkede displayet, men genkendte ikke nummeret. Han tog alligevel imod opkaldet.

"Det er Robert," sagde han.

"Jeg har gjort det," sagde manden i den anden ende.

"Undskyld?" sagde Robert.

"Jeg var ikke sikker på, at jeg kunne gennemføre det, men nu har jeg gjort det." Manden lød nærmest som om, han forventede, at Robert skulle lykønske ham.

"Undskyld, hvem taler jeg med?"

"Børnene mærkede ikke noget. Det er jeg helt sikker på," sagde manden.

Robert blev helt kold indvendig. Han kunne mærke, hvordan al spyt forsvandt fra hans mund. "Hv... hvad har du gjort?" fik han fremstammet.

"Bare rolig, jeg havde bedøvet dem forinden," forsikrede manden. "Men jeg var så bange for, at de alligevel skulle vågne og komme ind og se, hvad jeg havde gjort ved Birthe. Selv naboerne må have hørt skuddene nu. Jeg går ud fra, at politiet er på vej."

Robert kæmpede for at holde kvalmen nede. "Hvorfor?" hviskede han, men manden lod ikke til at høre ham.

"Jeg bliver nødt til at lægge på. Jeg har stadig lidt, jeg skal nå," sagde han til Robert, som om samtalen var faldet midt i plæneklipningen.

"Vent..."

"Farvel, min familie venter på mig," sagde manden og lagde på.

I forhold til opkaldet fra Agnes kom Robert lidt hurtigere til hægterne. Han tjekkede igen opkaldslisten og så, at han åbenbart havde talt med en MOGENS BAGGESEN, som havde ringet klokken 23:47. Han prøvede at ringe tilbage, uden at have de store forhåbninger og blev overrasket, da nummeret lod til at virke.

"Vestergades Vask og Rens. De har ringet uden for vores åbningstid, men er velkommen til at prøve igen mellem klokken otte og 17. De har også mulighed for at lægge en besked efter bippet eller ..."

Robert sukkede og lagde på. Han havde på fornemmelsen, at han heller ikke ville få megen søvn i nat.

Læs resten af novellen i *Pix: Nygotiske skæbner* (H. Harksen Productions, 2013)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/) Licens.